

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123830944/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

det udenfor, næppe vilde kunne klare sig i Regnbygerne og i denne tætte, raa Taage, som ingen Storm mægter at forjage, og som gør det umuligt at se længer end i det højeste en halv Snes Skridt foran sig. Ja, De kan tro, det var taaget den Aften. Da jeg kigede op mod Lyskredsen rundt om Fyret, var den saa formindsket af Taagen, at man skulde have ondt ved at se noget som helst Fyr ret langt borte. Jeg bad imidlertid Vorherre holde sin Haand over dem, der var paa Søen, og stred mig imod den hylende Nordvest over de glatte, slibrige Stene ned imod vor Kahyt. Da jeg var kommen Halvvejen, standsede jeg for at trække Vejret og stramme Klædet om mit Hoved, som Vinden rev og ruskede i, og i det samme forekom det mig, at jeg hørte noget som et svagt Skrig eller sligt. Da jeg troede, at det havde været Vinden eller maaske en Maage, gik jeg atter videre, men nu kom det igen anden Gang, og da jeg var Sømand nok til at vide, at det kun kunde have en eneste Grund, forstærkede jeg mine Skridt, og kom ganske stakaandet ned til Køjen, hvor Drengen laa og sov. I en Fart fik jeg ham purret ud, og behøvede kun et Par Ord for at faa ham til at trække Stortrøjen paa og snappe en opskudt Tovline, som altid laa klar af gammel Vane. Jeg selv tog en Baadshage i Haanden for dermed at lette mig Gangen over Klipperne, en Brændevinslærke stak jeg i Lommen, og saa styrede jeg Kursen ned imod Søen. Vindstødene ruskede i os, og Regnen faldt nu og da strømmevis; det var en besværlig Tur, og jeg bandede min svagelige Tilstand, der egentlig gjorde mig uskikket til en saadan Ekspedition; men Drengen var stor og stærk, han gav mig en Ende af Tovet i Haanden, og saaledes naaede vi, snart gaaende, snart kravlende, ned til det Sted, jeg har omtalt for Dem som Djæublebroen.

At det netop var dette Sted, vi var kommen til, havde vi mere paa Følelsen end paa Synet. Mærkt var det, og hver Gang Stormens Tuden og Brændingens Brølen sagtnedes et Øjeblik, hørte vi de fortviviede Raab, der i Førstningen havde været dæmpede ved Afstanden, men nu tog til i Styrke, da vi stod lige overfor de Skær, hvor vi maatte formode, at det strandede Skib laa og droges i den sidste Kamp. Det hele var som en sort, kogende Kedel, der kun af og til blev oplyst af Braadsøernes hvide Blink, hver Gang de sloges til Skum mod Klipperne. Se noget kunde vi ikke, hverken Skib eller Mandskab, men vi hørte tilstrækkeligt, og de Skrig skal jeg aldrig glemme, saa længe jeg lever.

Hvad der var Regn og hvad der var det salte Skum, kunde vi ikke engang længer afgøre, og det var lige saa vanskeligt at sige, hvor Klipperne hørte op, og Brændingen begyndte. Vi kunde derfor ikke i Mærket vove os længere frem, men maatte staa uvirksomme og høre paa disse Skrig, der mere end den kolde Blæst og den raa

Taage gik os gennem Marv og Ben. „Det er nok ilde fat her,“ sagde Drengen; „jeg kunde jo gerne forsøge paa at naa over til Byen efter Hjælp, men inden jeg kommer tilbage, er vist Hjælpen forsvunden.“ „Du har Ret i det,“ sagde jeg, men i Grunden vidste jeg ikke selv, hvad jeg sagde. Man tænker saa meget i et saadant Øjeblik, som man først bagefter husker, men som ikke altid har været fornuftigt tænkt. Jeg tænkte saaledes lige straks paa en Baad, men hvor skulde man faa saadan en fra, og desuden, hvad kunde det nytte? Saa tænkte jeg paa mit eget Forlis, og hvordan jeg selv havde klaret mig, og saa syntes jeg, at det kunde disse Folk ogsaa gøre. Saa vilde jeg lige til at lade Drengen forsøge paa at naa ned til Byen over Klipperne, for at prøve Mandskabet ved Redningsapparaterne, men imidlertid var Skrigene efterhaanden blevne svagere og svagere, og da jeg nok vidste, at Hjælpen først kunde komme om et Par Timer, maatte jeg rigtignok sande Drengens Ord, at det saa vilde være forsvunden. Som jeg saadan stod og ikke vidste, hvad jeg skulde gøre, erindrer jeg tydeligt, hvordan der kom en Række voldsomme Vindstød, hvis Mage jeg maaske aldrig har oplevet, og som formelig kastede os omkuld. Efter disse brødede og larmede Brændingen der ude i Mørket ligesom en Hoben af Lucifers egne Børn, der var undslupne det allermørkeste Sted; det salte Skum stod os i Ansigtet ligesom den tætteste Regn; Klipperne drenede under os, og vi foldede uvilkaarlig paa samme Tid vore Hænder, og tænkte med Angst og Gru og med en inderlig Bøn paa dem, der, at regne efter Skrigenes Ophør, nu næppe behøvede menneskelig Hjælp mer.

Saadan stod vi en Stund uden at mæle et Ord, og lyttede ængsteligt efter, om vi ikke kunde høre nogen Stønnen eller Jamren fra Mennesker, der maaske endnu kunde være i Live. Men der var ingen Ting hverken at se eller høre. Saa begyndte Drengen at rulle Tovet op, og derpaa sagde han ganske rolig, idet han rakte mig Enden af Linnen: „Det værste af Stormen maa nu være forbi; jeg skulde synes, at hun er falden flere Streger mere vestlig, og hun kan ikke blive ved at blæse saa haardt efter den sidste Overhaling. Læg mig Linnen om Livet, og laan mig din Stage der; jeg kunde have Lyst til at krybe lidt længer ned for at se, om der dog ikke skulde være kommen en eneste i Land.“

Det var som sagt en stor og stærk Dreng. Jeg gav ham derfor uden Betænkning Tovet om Livet og Baadshagen i Haanden, satte mig ned i en Revne mellem to Stene, med Benene stemte imod et Klippestykke og med den anden Ende af Tovet om Livet, og et Par Sekunder efter var han forsvunden i Mørket.

Skønt jeg er vis paa, at det kun varede nogle Minutter, kan jeg dog forsikre Dem, at den Ventetid var lang. Jeg firede stadig paa Tovet,